

än tio liter det i försäljningslokalen befintliga parti af den dryck, som utgjort föremål för försäljningen, tillika med kärl, som för dess afhemtning äro tjenliga, skall vara underkastadt beslag och dömas förbrutet.

Stockholm den 29 januari 1892.

A. H. Ölander.

N:o 16.

Af herr **Ölander**, ang. skrifvelse till Konungen med begäran om framläggande af förslag till ändring i förordningen den 18 september 1862, huru gäld vid dödsfall betalas skall m. m.

Enligt kongl. förordningen om urarfvagörelse m. m. af den 18 september 1862 eger efterlevande make, utan arfvingarnas hörande, samt arfvinge, utan vare sig efterlevande makes eller öfriga arfvingars hörande, rätt att till konkurs afträda den afidnes bo. Det står visserligen efterlevande make eller den arfvinge, som ej vill afträda egendomen, öppet att senast å inställedagen i konkursen anmäla sig till öfvertagande af boet mot skyldighet att ställa borgen för dess veterliga gäld; men boet har dock då redan blifvit försatt i konkurs, offentlig stämning utfärdats och alla de obehag, som härmed äro förenade, inträffat, såsom misstroende till boets affärsställning, rubbning i af den afidne påbörjade och af hans arfvingar fortsatta företag, svårighet att på det mest vinstgifvande sätt realisera boets egendom och afveckla dess affärer och slutligen måhända till

och med en viss skugga på den aflidnes minne. Härtill kommer, att ett dylikt egendomsafträde kan ske långt efter dödsfallet och sedan all egen- dom redan blifvit mellan arfvingarna skiftad, allenast någon bland dem erhåller underrättelse om en den aflidnes skuld, hvarom han förut varit okunnig. Och denna rätt är, besynnerligt nog, äfven medgifven den eller de arfvingar, som äro från all delaktighet i boet uteslutna, som ej närvarit vid bouppteckningen, som ej tagit någon befattning med boet och som icke af arfvet njutit någon förmån, ehuru sådana arfvingar, enligt 20 § i ofvan åberopade förordning, äfven utan urarfvagörelse äro fria från ansvarighet för den aflidnes gäld. Till hvilka missbruk och orimligheter ifrågavarande rättighet kan leda, bör lätt kunna inses, och jag ber att till belysning deraf få anföra ett exempel, som inträffat i den mig anförtrödda domsaga. En person, som dref en större affärsrörelse, afled och efterlemnade arfvingar på olika ställen i riket. Enligt af den aflidne i lifstiden upprättadt testamente egde dock endast några af arfvingarna rätt till del i arfvet, medan de öfriga voro derifrån uteslutna. Affärsrörelsen fortsattes med framgång af dem bland arfvingarna, hvilka boets egendom sålunda genom testamentet tillfallit, och bedrefs, likasom af den aflidne, i stor skala och med dennes namn såsom firma. Men efter någon tids förlopp erhöll en af de från arfvet uteslutna arfvingarna kännedom om en den aflidnes skuld. Ehuru han enligt det här ofvan anmärkta stadgandet icke var betalningsskyldig för nämnda gäld, ansåg han dock säkrast att bereda sig urarfvaförmån och afträdde, till allt annat än angenäm öfverraskning för de öfriga arfvingarna, den aflidnes bo till konkurs. Att de öfriga arfvingarna inom föreskrifven tid anmälde sig till boets öfvertagande och äfven emot stadgad borgen fingo tillträda detsamma, kunde naturligtvis ej hindra, att offentlig stämning utfärdades och att boet faktiskt försattes i konkurs. Hvilket hinder i affärsrörelsen, hvilken rubbning i dess fortsatta verksamhet, hvilket misstroende till det eljest fullt solida företaget härigenom åstadkoms, är lättare att tänka sig än beskrifva.

Det synes mig därför som om rättvisan fordrade, att möjligheten till dylika missförhållanden undanröjdes, och det förefaller mig, att den lag- ändring, som för sådant ändamål vore erforderlig, borde kunna verkställas, utan att någon inskränkning derigenom behöfde ske i arfvinges eller efter- lefvande makes rätt att bereda sig urarfvaförmån. Jag har nemligen tänkt mig, att ifrågavarande syfte skulle kunna uppnås derigenom, att de i kongl. förordningen om urarfvagörelse m. m. förekommande stadganden ändrades derhän, att, då ansökan om afträdande af aflidens bo icke är underskrifven af alla hans sterbhusdelegare, ansökningen skulle kommuni- ceras med dem, som ej undertecknat densamma, och dessa lemnas tillfälle

att inom någon viss, af domhafvanden eller rätten i kommunikationsresolutionen föreskrifven tid anmäla sig till boets öfvertagande, i hvilket fall konkurs ej skulle ega rum. De paragrafer i ofvan omförmälda förordning, som genom en dylik lagbestämmelse skulle erhålla en hufvudsakligen förändrad lydelse, äro visserligen endast den 6:te och den 10:de; men antagligt är, att mindre redaktionsförändringar afven blefve erforderliga i andra paragrafer af samma förordning. Som jag ej tilltror mig att vare sig i afseende härpå eller i fråga om den ändrade lydelsen i nyss nämnda båda paragrafer framlägga ett fullständigt redaktionsförslag samt dessutom den utredning, som i frågan må vara erforderlig, lämpligast bör kunna af Kongl. Maj:t verkställas, får jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t tacktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i kongl. förordningen, huru gäld vid dödsfall betalas skall, och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo af den 18 september 1862, att, då ansökan om afträdande af aflidens bo icke är af alla sterbhusdelegare underskrifven, densamma skall med öfriga sterbhusdelegare kommuniceras med föreläggande för den eller dem af dessa, som ej vilja att egendomen afträdes, att inom viss tid, med iakttagande i öfrigt af de föreskrifter, som till betryggande af fordringsegarnes rätt må vara erforderliga, anmäla sig till öfvertagande af den aflidnes egendom.

Om remiss till lagutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 29 januari 1892.

A. H. Ölander.
